

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: P.C.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2015, č.j. 33606/2015/OŽPZ/Ja,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lanškroun ze dne 16.2.2015, č.j. MULA 4886/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 27 odst. 1 písm. b) a přestupku nedodržení minimálních standardů pro chov hospodářských zvířat ve smyslu ust. § 27 odst. 3 písm. h) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“) a byla mu v souladu s § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle ust. § 27 odst. 12 písm. a) a písm. c) zákona na ochranu zvířat uložena pokuta ve výši 5000,- Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

Ohledně vytýkaného porušení zákona týkající se nezajištění trvalého přístupu k vodě pro pět kusů prasat, se žalobce domnívá, že mít pro pět prasat vybudovaný samočinný systém napájení není minimální standard, ale luxus. Rovněž se v této souvislosti domnívá, že 99% chovatelů prasat nemá samočinné napáječky, zákon tedy není moc účinný v praxi. Pro žalobce není pochopitelné, že by měl být potrestán za něco, co dělali jeho předci stovky let.

Dále žalobce považuje za absurdní vytýkané porušení zákona týkající se porodního kotce pro selata, který nebyl vybavený odděleným prostorem pro selata, kdy v jeho kotci je dostatek místa, který umožňuje prasnici i selatům naprosto volný pohyb. Selata navíc mají možnost pohybu i mimo box, jak bylo pracovníky veterinární správy zjištěno dodatečně, avšak tato skutečnost nebyla zpětně řešena. Žalobce v této souvislosti nechápe, proč není zákonem ošetřeno držení prasnice v kleci, která jí umožňuje pouze vstát a lehnout.

K porušení zákona týkající se nezajištění suchého a čistého prostoru pro odpočinek pro sedm koz a čtyři kusy skotu, žalobce uvádí, že skot a kozy chová v bývalém teletníku na hluboké podestýlce, která v zimních obdobích funguje jako termoizolace a vzhledem k velikosti stáje není možné nastýlat slámu na celou plochu, ale pouze na některá místa pro ležení zvířat. Dále uvádí, že srst sice byla u krav znečištěná, ale proto že kráva si do mokra lehne, srst telat a koz byla čistá, jak dokládá snímek pořízený při kontrolní prohlídce. Ohledně nevyvezeného hnoje uvádí, že nemohl být vyvezen dříve, protože žalobce musel čekat až mu ZoD Žichlínek uvolní pole, na kterém hospodařil bez žalobcova svolení, a v září vyvezení hnoje znemožňovalo počasí. Vykližení objektu bylo provedeno v říjnu za téměř 10.000,- Kč.

Žalobce dále namítá, že v důsledku postoupení výsledku kontroly na Státní intervenční zemědělský fond mu byla zkrácena dotace na obhospodařovanou plochu, byl tedy za tatáž provinění potrestán dvakrát. Navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nepřisvědčil námitkám žalobce obsažených v žalobě, ohledně posouzení skutkového stavu odkázal na žalované rozhodnutí a spisovou dokumentaci a k jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že se netýkají předmětu řízení, ale standardů chovu zvířat. Ohledně námitky žalobce týkající se porušení zásady dvojího trestání, uvádí, že se nejedná o dvojí trestání, ale v případě krácení krajských dotací jde o následek skutkového stavu. Skutkový stav byl žalobci prokázán při kontrole státní veterinární správy. Dále uvádí, že žalobce nevyužil své možnosti hájit svá práva při ústním jednání a rozhodnutí správního orgánu bylo založeno na podkladech, které měl orgán k dispozici. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Ve dnech 11. a 17.9.2014 proběhla v hospodářství žalobce reg. č. CZ 53033161 v Trpíku 7 kontrola Krajské veterinární správy, státní veterinární správy pro Pardubický kraj (dále jen „KVSE“). Dne 12.11.2014 obdržel Městský úřad Lanškroun (dále jen „správní orgán prvního stupně“) podnět KVSE včetně závazného „Odborného vyjádření“ KVSE ze dne 11.11.2014, č.j. SVS/2014/074864-E (dále jen „odborné vyjádření“) k projednání přestupku podle ust. § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, tedy týkající se týrání zvířat, a přestupku podle ust. § 27 odst. 3 písm. h) zákona na ochranu zvířat nedodržením minimálních standardů pro chov hospodářských zvířat, kterých se měl žalobce dopustit tím, že od přesně

nezjištěné doby do 11.9., resp. 17.9.2014 v hospodářství reg. č. CZ 53033161 v Trpíku 7 choval osm prasat, sedm koz a čtyři kusu skotu v nevhodných podmínkách. Na základě uvedeného podnětu zahájil správní orgán prvního stupně správní řízení, oznámil zahájení řízení o přestupku žalobci a předvolal ho podle § 59 správního řádu k ústnímu jednání. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, správní orgán prvního stupně tedy přistoupil k projednání přestupků v jeho nepřítomnosti v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 49 odst. 1 správního řádu, z ústního jednání byl vyhotoven protokol č.j. MULA 40861/2014 ze dne 10.12.2014. Žalobce dne 6.2.2015 nahlédl do spisu a následně se ke spisu písemně vyjádřil.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 16.2.2015, č.j. MULA 4886/2015 výrokem I. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, tím že porušil ust. § 4 odst. 1 písm. c) bodu 1, ust. § 4 odst. 1 písm. k) a w) ve spojení s ust. § 12a odst. 1 větou třetí a ust. § 12b písm. b) zákona na ochranu zvířat a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Ve výroku II. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku nedodržení minimálních standardů pro chov hospodářských zvířat porušením ust. § 12c odst. 1 zákona na ochranu zvířat a ust. § 1b odst. 6 věty druhé, ust. § 2 odst. 1 písm. m) a ust. § 3 odst. 11 vyhlášky č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech ochrany hospodářských zvířat (dále je vyhláška č. 208/2004 Sb.), čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 27 odst. 3 písm. h) zákona na ochranu zvířat. Za uvedené přestupky byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 5000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 17.3.2015 odvolal.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Podle ust. § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona na ochranu zvířat se za týrání považuje z jiných než zdravotních důvodů omezovat výživu zvířete včetně jeho napájení, nestanoví-li zvláštní předpis jinak.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat se za týrání považuje chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. w) zákona na ochranu zvířat se za týrání považuje jiné tímto zákonem zakázané jednání, v jehož důsledku dojde k utrpení zvířete.

Podle ust. § 12a odst. 1 zákona na ochranu zvířat volnost pohybu hospodářského zvířete nesmí být omezována způsobem, který by mu působil utrpení. Ustájení musí umožnit hospodářským zvířatům bez obtíží uléhat, odpočívat, vstávat a pečovat o povrch svého těla a vidět na ostatní zvířata. Prostor pro ležení musí být pohodlný, čistý a s řádným odtokem tekutých odpadů a nesmí působit nepříznivě na hospodářská zvířata.

Podle ust. § 12b písm. b) zákona na ochranu zvířat hospodářská zvířata musí mít přístup k vodě, která neohrožuje zdravotní stav zvířat, nebo jim musí být umožněno, podle druhu a věkové kategorie, uspokojovat potřeby tekutin.

Podle ust. § 27 odst. 3 písm. h) se fyzická osoba jako chovatel hospodářských zvířat dopustí přestupku tím, že nedodrží minimální standardy pro chov hospodářských zvířat podle § 12c odst. 3.

Podle ust. § 12c citovaného zákona (1) hospodářská zvířata musí být chována s ohledem na druh a věkovou kategorii nebo hmotnost a další specifické podmínky nároků na jejich ochranu a pohodu podle stanovených minimálních standardů. (2) Minimální standardy pro ochranu nosnic druhu Kur domácí (*Gallus gallus*), které dosáhly snáškové zralosti a jsou chovány pro produkci vajec nezamýšlených k vylíhnutí (dále jen "nosnice"), se nevztahují na chovy s méně než 350 nosnicemi a zařízení pro chov chovných nosnic. (3) Minimální standardy pro chov hospodářských zvířat stanoví ministerstvo prováděcím právním předpisem.

Podle ust. § 1b odst. 6 věty druhé vyhlášky č. 208/2004 Sb. ustájení a instalace pro zajištění bezpečnosti hospodářských zvířat musí být konstruovány a udržovány tak, aby neměly ostré okraje či hrany nebo výčnělky, jež by mohly zvířata zranit.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 208/2004 Sb. minimální standardy pro ochranu kategorie skotu ve věku do šesti měsíců (dále jen "telata") stanoví následující podmínky: stáje, kotce, zařízení a potřeby používané pro telata musí být řádně čištěny a dezinfikovány, aby se zabránilo přenosu infekce a usídlení patogenních organismů; trus, moč a nespotřebované nebo vysypané či vylité krmivo musí být odstraňovány tak, aby se omezil zápach na minimum.

Podle ust. § 3 odst. 11 vyhlášky č. 208/2004 Sb. všechna prasata starší než dva týdny musí mít trvalý přístup k dostatečnému množství čerstvé vody. Napáječky musí být prasatům lehce přístupné. Při skupinovém ustájení může na jednu kolíkovou napáječku připadat nejvíc 16 prasat. Použití krmiva v tekuté formě, mimo náhražky mléka u selat ve stáří do 2 týdnů, se nepovažuje za napájení.

Podle ust. § 27 odst. 12 zákona na ochranu zvířat za přestupek lze uložit pokutu a) do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b), c), d), f), g), h), i), j), k), l), n) nebo r) anebo podle odstavce 2 písm. e); c) do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. m), o) nebo q), j), k) nebo l), podle odstavce 2 písm. c), d) nebo f), podle odstavce 3 písm. a) až f) nebo j), podle odstavce 4, 9 nebo 11.

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem je skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku. Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), proto nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí byl podnět k projednání přestupku, odborné vyjádření KVSE včetně fotodokumentace a vyjádření žalobce, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci.

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že skutkový stav byl v případě žalobce zjištěn dostatečně. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potažmo i žalovaného a ze správního spisu vyplývá, že bylo zcela nepochybně prokázáno, že žalobce nezajistil chovaným prasatům trvalý přístup k napájecí vodě, porodní kotec nebyl vybavený odděleným prostorem pro selata a skotu a kozám nebyl zajištěn pro odpočinek

suchý a čistý prostor, tím se dopustil porušení ust. § 4 odst. 1 písm. c) bodu 1, ust. § 4 odst. 1 písm. k) a w) ve spojení s ust. § 12a odst. 1 větou třetí a ust. § 12b písm. b) zákona na ochranu zvířat. Rovněž bylo dle závěru krajského soudu prokázáno, že v prostorách stáje se nacházely na zemi dřevěné klády a pozůstatky zemědělské techniky, dále 1m vysoká vlhká hmota tvořená starou podestýlkou a výkaly, prostory pro telata nebyly pravidelně čištěny a desinfikovány a prasata starší než 2 týdny neměla trvalý přístup k vodě, čímž se žalobce dopustil porušení ust. § 12c odst. 1 zákona na ochranu zvířat a ust. § 1b odst. 6 věty druhé, ust. § 2 odst. 1 písm. m) a ust. § 3 odst. 11 vyhlášky č. 208/2004 Sb..

Správní orgány vycházely zcela správně především z odborného vyjádření KVSE vycházející z šetření na místě, z vyjádření žalobce, kde sám souhlasí s porušeními zákona, a z uvedených ustanovení zákona na ochranu zvířat, kdy z použitých podkladů je zřejmé porušení zákona. Ostatně žalobce sám v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v žalobě uvádí a souhlasí, že pro sedm prasat neměl vybudovaný samočinný napájecí systém, že kotec nebyl vybaven odděleným prostorem pro selata a že skot a kozy jsou chovány na podestýlce, kde vrstva hnoje funguje jako izolace a že i když pravidelně přistýlal, nečinil to na celé ploše stáje, tedy souhlasí s počínáním proti citovaným ustanovením zákona na ochranu zvířat. Ohledně samočinného napájecího systému uznává, že ho pro prasata zřízený neměl a pořídil ho až později. Námitka, že pro pět prasat vybudovaný samočinný systém napájení není minimální standard, ale luxus a že 99% chovatelů prasat samočinné napáječky nemá, není důvodná. Rovněž nemůže být důvodná námitka týkající se porodního kotce pro selata, když žalobce uvádí, že v jeho kotci je dostatek místa, který umožňuje prasnici i selatům naprosto volný pohyb ani námitka týkající se nezajištění suchého a čistého prostoru pro odpočinek pro sedm koz a čtyři kusy skotu, když žalobce v nich sám souhlasí s porušení zákona a pouze polemizuje se smyslem zákona, když není v pravomoci krajského soudu rušit právní akty.

Ze strany žalobce se jedná o porušení ustanovení zákona na ochranu zvířat, když účelem zákona je chránit zvířata, jež jsou živými tvory schopnými pociťovat bolest a utrpení, před týráním, poškozováním jejich zdraví a jejich usmrcením bez důvodu, pokud byly způsobeny, byť i z nedbalosti, člověkem. Zákonodárce tedy stanovil minimální standardy pro chování zvířat za účelem jejich ochrany před týráním, poškozováním jejich zdraví či usmrcením bez důvodu, chovatelé zvířat tedy musí tyto minimální standardy dodržovat. Zpochybnění či dokonce zrušení uvedených zákonných ustanovení není předmětem řízení a není ani v pravomoci správního soudnictví. Všechny výše uvedené skutečnosti, které žalobce sám přiznal v odvolání či v žalobě, je nutné posuzovat vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o porušení ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) bodu 1, ust. § 4 odst. 1 písm. k) a w) ve spojení s ust. § 12a odst. 1 větou třetí a ust. § 12b písm. b) zákona na ochranu zvířat jako týrání zvířat ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, rovněž krajský soud považuje za prokázané porušení ust. § 12c odst. 1 zákona na ochranu zvířat a ust. § 1b odst. 6 věty druhé, ust. § 2 odst. 1 písm. m) a ust. § 3 odst. 11 vyhlášky č. 208/2004 Sb., tedy žalobce svým chováním nedodržel minimální standardy pro chov hospodářských zvířat ve smyslu ust. § 27 odst. 3 písm. h) zákona na ochranu zvířat.

Ohledně námítky, v které žalobce namítá, že byl potrestán dvakrát v důsledku postoupení výsledku kontroly na Státní intervenční zemědělský fond (SZIF), kdy mu byla zkrácena dotace na obhospodařovanou plochu, krajský soud pouze uvádí, že se nejedná o porušení zásady zákazu dvojího trestání, když v případě krácení dotace ze strany SZIF se jedná o krácení zemědělské dotace z důvodu porušení dotačních pravidel ze strany žalobce.

Nejedná se tedy o porušení zásady zákazu dvojího trestání ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, ale pouze o následek skutkového stavu způsobený porušením zákonných ustanovení ze strany žalobce, který byl jednak dle ust. § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat sankciován za spáchání přestupků a jednak se jeho jednání promítlo do nesplnění předem daných kritérií pro přidělení státní dotace, což mělo za následek krácení dotací.

Krajský soud po prostudování správního spisu souhlasí se závěrem žalovaného, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a ve správním řízení bylo prokázáno spáchání protiprávního jednání ze strany žalobce. Žalobce se dopustil přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, tím, že porušil ust. § 4 odst. 1 písm. c) bodu 1, ust. § 4 odst. 1 písm. k) a w) ve spojení s ust. § 12a odst. 1 větou třetí a ust. § 12b písm. b) zákona na ochranu zvířat. Dále se dopustil přestupku nedodržení minimálních standardů pro chov hospodářských zvířat podle § 27 odst. 3 písm. h) zákona na ochranu zvířat, tím že porušil ust. § 12c odst. 1 zákona na ochranu zvířat a ust. § 1b odst. 6 věty druhé, ust. § 2 odst. 1 písm. m) a ust. § 3 odst. 11 vyhlášky č. 208/2004 Sb. Sankce byla žalobci stanovena za uvedené přestupky vzhledem k okolnostem stanovena ve spodní hranici sazby podle ust. § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat.

Krajský soud dospěl k závěru, že jak správní orgán prvního stupně tak i žalovaný řádně zhodnotily rozhodné skutečnosti, které plynou ze spisového materiálu, rozhodovaly na základě řádně zjištěného skutkového stavu a vycházely z náležitých podkladů. Žalované rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně odůvodněno a správní orgány vycházely z platné právní úpravy a náležitých podkladů, na základě nichž dospěly k správnému skutkovému a právnímu závěru. Takovému postupu správních orgánů nelze nic vytknout.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení §60 odst.1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému tyto náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. července 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová